

- прийняття низькі законів, щодо компенсації інвестицій, внесених у стратегічні об'єкти портової інфраструктури та забезпечення державних гарантій щодо захисту прав інвесторів;

- забезпечення ефективного державного регулювання в сфері надання у морських портах спеціалізованих послуг

- модернізація та будівництво портових потужностей, оновлення вітчизняного спеціалізованого флоту та створення глибоководних морських терміналів;

При ефективному вирішенні проблемних питань щодо розвитку морських портів в Україні можна очікувати відповідних результатів, а саме: введення в експлуатацію нових та модернізованих комплексів, покращення інвестиційного клімату, створення додаткових робочих місць, забезпечення безперервного транспортного процесу в портах, ефективне функціонування інфраструктури портів, будівництво та модернізація додаткових глибоководних причалів, розширення та збільшення пропускної спроможності судноплавних каналів, утворення нових якірних стоянок та майданчиків, функціонування портів на інноваційній основі тощо.

Список використаних джерел:

1. Міністерство інфраструктури України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://mtu.gov.ua/>

2. Адміністрація морських портів України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.uspa.gov.ua/ru/>

3. Стратегія розвитку морських портів України на період до 2038 року [Електронний ресурс]/ Міністерство інфраструктури України: оф. веб-сайт. – Режим доступу: <https://mtu.gov.ua/files/Стратегія%20розвитку%20морпортів%20до%202038.pdf>

4. Морські порти України та Одеської області: січень-серпень 2019 року [Електронний ресурс] / Управління транспортно-комунікаційної інфраструктури Одеської обласної державної адміністрації: оф. веб-сайт. – Режим доступу: <https://morhoz.odessa.gov.ua/morski-porty-ukrayiny-ta-odeskoyi-oblasti-sichen-serpen-2019-roku/>

5. Липський В. В. Сучасний стан, проблеми та перспективи розвитку морських портів України [Електронний ресурс] / Міжнародні економічні відносини та світове господарство. – 2018, №19. – С. 168. – Режим доступу: http://www.visnyk-econom.uzhnu.uz.ua/archive/19_1_2018ua/38.pdf

Лесюк В.С., студент

Науковий керівник: Калініченко О.В.,

к.е.н., доцент, Полтавська державна аграрна академія, м. Полтава, Україна

ІННОВАЦІЙНИЙ РОЗВИТОК УКРАЇНСЬКИХ ПІДПРИЄМСТВ В УМОВАХ НЕОІНДУСТРІАЛЬНОГО СУСПІЛЬСТВА

На сьогодні постала важлива потреба приведення економіки України до умов неоіндустріального суспільства, адже для подальшого розвитку українських підприємств та їхнього виходу на світовий ринок необхідне впровадження нових реформ, які будуть слідувати світовим тенденціям. Тим часом, сучасні реалії української економіки демонструють, що інноваційний розвиток підприємств

знаходиться на низькому рівні. Тож питання неоіндустріалізації українських підприємств є ключовим для подальшого економічного зростання України загалом.

Під проведенням неоіндустріалізації України розуміється структурна модернізація, інноваційність української економіки з урахуванням нових вимог і завдань в умовах необхідності посилення конкурентоспроможності держави на міжнародному рівні. Така модернізація ґрунтується на інтеграційних процесах і орієнтована на усунення диспропорцій між добувними і переробними галузями [1].

Неоіндустріальне економічне зростання має відповідати таким показникам: економічна безпечність, відтворення природних ресурсів, функціонування новітніх технологій, перехід від капіталомісткого до переважно наукоємного типу економічного зростання, переважний розвиток виробництва духовних цінностей порівняно з матеріальними, панування безвідходної економіки [2].

На сьогодні інноваційний потенціал вітчизняних підприємств доволі низький, що зумовлено низькими темпами технологічного переоснащення їх основних засобів, відсутністю вагомих результатів в інноваційних процесах та згортанні обсягів наукових досліджень. Прискорення інноваційного розвитку підприємств можливо за умов комплексного підходу до вирішення проблем, що стримують інноваційні процеси в реальному секторі економіки [3].

Тож основними завданнями структурної перебудови економіки України до умов неоіндустріального суспільства є [4]:

- концентрація ресурсів на пріоритетних напрямках соціально-економічного розвитку з урахуванням національної специфіки;
- зміцнення технологічних порівняльних переваг вітчизняних товаровиробників відносно зарубіжних конкурентів;
- розвиток наукомістких виробництв;
- зменшення залежності національної економіки від імпорту товарів і ресурсів;
- збільшення частки ресурсоощадних виробництв;
- подальший розвиток галузей високих технологій;
- підвищення рівня внутрішньої збалансованості економіки;
- створення розвиненого споживчого сектору економіки та сфери послуг;
- розвиток інноваційних структур і технологій.

Необхідність прискореного інноваційного розвитку всіх галузей національної економіки, виробничих підприємств і здійснення на цій базі активної соціальної політики, спрямованої на суттєве підвищення якості життя, пов'язано з вирішенням багатьох організаційно-економічних проблем реалізації науково-технічних програм, у межах яких передбачається інноваційне оновлення матеріально-технічної бази виробництва, створення нових наукоємних підприємств, які відповідають сучасним вимогам науково-технічного прогресу [3].

Таким чином, українським підприємствам, які прагнуть до інноваційного розвитку та економічної безпеки необхідно сконцентруватися на проведенні

структурних інновацій, у першу чергу модернізації та спеціалізації, адже це забезпечить можливість повноцінного запуску механізму неоіндустріалізації економічного потенціалу підприємств. Неоіндустріалізація українських підприємств запустить процеси інноваційного соціально-економічного розвитку України наслідком чого стане зростання економіки та покращення життя населення не тільки в матеріальному плані, а й в соціальному.

Список використаних джерел:

1. Мартусенко І. В., Погріщук Б. В. Регіональна економіка : навч. посіб. Тернопіль : Крок, 2015. 626 с.
2. Дзюбик С. Д., Ривак О. С. Основи економічної теорії : навч. посіб. Київ : Знання, 2006. 481 с.
3. Шкарлет С. М., Ільчук В. П. Інноваційний розвиток підприємства : навч. посіб. Чернігів : Чернігівський національний технологічний університет, 2015. 308 с.
4. Економічна теорія: Політекономія / за ред. В. Д. Базилевича. Київ : Знання-Прес, 2008. 719 с.

Литвиненко О.М., к.е.н.

Університет імені Альфреда Нобеля, м.

Дніпро, Україна

ІДЕНТИФІКАЦІЯ НЕГАТИВНИХ СТРАТЕГІЙ АГЕНТІВ РИНКУ ПРАЦІ

Для виконання своїх функцій держава створює інститути, організації, в тому числі складові інфраструктуру ринку праці, проводить певну політику зайнятості. Всі ці заходи спрямовані на оптимізацію ресурсів, наявних в розпорядженні держави та на створення умов, що дозволяють ефективно використовувати трудові ресурси й забезпечують для всіх громадян можливість працювати. З цією метою державою створюються робочі місця, що мають певні характеристики й ставлять визначені вимоги до якості працівників.

У той же час життєві спрямованості людей, які виражаються в стратегіях економічної поведінки, визначають вибір типу зайнятості та конкретного робочого місця кожним індивідом на ринку праці. При цьому не завжди політика зайнятості, що впроваджується державою, враховує реальні тенденції у зміні прагнень людей, що складаються під впливом стратегій економічної поведінки. В результаті з'являється дисбаланс, що з одного боку пов'язаний з наявністю незатребуваних робочих місць, а з іншого – високу потребу в працевлаштуванні. І тут основна проблема полягає в розумінні того, що саме, які чинники й тенденції визначають вибір стратегій економічної поведінки, які співвідношення типів стратегій визначають зайнятість в певному сегменті та на ринку праці в цілому. Все це буде сприяти більш ефективному регулюванню процесом зайнятості, створення умов для оптимального використання трудового потенціалу та ресурсів як з боку держави, так і з боку окремої людини.

Стратегія економічної поведінки на ринку праці – це пріоритетна, стійка, особистісно значуща життєва спрямованість особистості, яку пов'язано з вибором оптимального для індивіда положення в сфері оплачуваної зайнятості, що